

[Carsten Raft.]

Baandlægning, til Erhvervelser og ogsaa til Ekspropriationer, hvor det var nødvendigt. Vi maa ogsaa se det ud fra det Synspunkt, at det nytter ikke med disse store Formaal; enhver, der har lidt med disse Ting at gøre, ved, at Ejendomspriser, der har ligget stille og fredeligt igennem Aar, rejser sig med en Styrke og Spændstighed, hvis der kommer en Embedsmand fra Ministeriet i Nærheden. Det kan være nødvendigt, at Staten har Lovhjemmel og Ekspropriationshjemmel til at gribe ind og skære tværs igennem Misbrug og Udyttelse.

Det ejendommelige er, at de Formaal, som denne Lov tilsigter at tilgodese, i Virkeligheden er tilgodeset gennem Naturfredningsloven: at der kan skaffes Adgang for alle til at færdes paa Steder, hvor det er ønskeligt. Det fremgaar klart af Naturfredningsloven, at der kan være Tale om fuld Beslaglæggelse, baade ved Erhvervelse og Ekspropriation, for at komme til disse Omraader. Jeg kan i Virkeligheden ikke se, at der er andre ganske nødvendige Grunde til denne Lov end de to, som den højtærede Statsminister nævnte, den første, at Naturfredningsloven ikke giver Adgang til at erhverve og ekspropriere Omraader, hvor det drejer sig om bestemte Korporationer og ikke om alle og enhver. Ekspropriationsbestemmelsen sigter paa alle og enhver, men er der Tale om Lejrpladser, er det ikke alle og enhver. Det er selvfølgelig en juridisk Vanskelighed, og den maa overvindes. Saa er der Spørgsmaalet om, hvordan Tilsynet skal være. Jeg kan ikke se, at der hverken i den højtærede Statsministers Tale eller i Bemærkningerne er nævnt andre nødvendige Grunde til at lave en særlig Lov end de to her omtalte. Og det er et Spørgsmaal, om det ikke vil kunne gøres ved en Revision af Naturfredningsloven, saa vist som vi, saa vidt jeg ved, to Gange i den sidste Uge har hørt fra den højtærede Statsminister, at det er hans Hensigt at foretage en saadan Revision og at nedætte et Udvalg til at drøfte denne.

Man har arbejdet meget med denne Sag. Som det ærede Medlem Hr. Bomholt sagde, gaar Majoratsbesidderne og Cyklisterne frem i en Fylking bag denne Lov. Naar der henvises til Overfredningsnævnet, kan det vist ikke gøres med Rette. Overfredningsnævnet er ikke hørt, og jeg mener at vide, at Overfredningsnævnets Formand, som havde særlige Betingelser for at give Raad med Hensyn til at udarbejde en Lov,

ikke er hørt. Majoratsbesiddere og Cyklistere og andre har siddet og lavet Loven sammen. Det havde været rimeligt, om man i Tide havde undersøgt, i hvilken Grad det havde været nødvendigt at foretage en Revision. I Stedet for laver man en ny Lov med 22 Kommissioner paa 7 Mennesker og 1 paa 14. Det er et meget stort administrativt Apparat. Man kan maaske sige, at Overfredningsnævnet og Fredningsnævnenes Medlemmer er for stivbenede til at have de Ungdomsinteresser og Friluftsanser, det her drejer sig om, og have Kendskab til dem, men det er kun eet Medlem af de syv, som disse Friluftsanser faar i den nye Institution.

Var det ikke nok saa rimeligt at indsætte et Raad, hvor Videnskabsmænd og andre Specialister arbejder intensivt sammen med Overfredningsnævnet og med Fredningsnævnene, rejser Sagerne, følger dem og paavirker Lovens Udvikling, at lave et særligt Friluftsråd, der indarbejdedes i hele Naturfredningsloven paa samme Maade som Naturfredningsraadet. Det var ogsaa rimeligere, at det var andre Ekspertter, der kom til at have med de Ting at gøre end dem, der tilfældigvis vil blive valgt rundt omkring i Amterne.

Det er en meget stor Udvidelse af Administrationen, det drejer sig om en Masse nye Kommissioner, og det vil lægge Beslag paa Offentligheden og Grundejerne. Nu og da sukker man paa de Steder, hvor man er fremme, over de mange Møder og Besigtelsesforretninger. Der var vist 7 Møder i en enkelt Sag, men det kan blive meget værre endnu. Hvis disse nye Kommissioner, Amtsnævn, rejser en Sag, undersøger de først Sagen og det giver Anledning til en Del Møder; det maa antages, at de indgiver Anmodning til Statsministeriet, som saa sender nogle Mænd ud at se paa det, og bliver det ikke til Beslaglæggelse, men kun til Baandlægning, skal Tingene løses ad den almindelige Naturfrednings Vej. Saa kommer Fredningsnævnet og taler med dem, derefter kommer Overfredningsnævnet og taler med dem, og saa kommer antagelig Taksationskommissionen og skal vurdere Arealet.

Det er et helt urimeligt stort administrativt Apparat, som maaske er nødvendigt, ligesom maaske hele Loven er nødvendig, og maaske de nye Nævn er nødvendige, men det er rimeligt, at Rigsdagen paa et Tidspunkt, da vi forsøger at forenkle og har en Kommission siddende med det bestemte Formaal, siger: vi maa have Lov til at forsøge, om det ikke er muligt at gen-